

малко ПОТОЧЕ

ЕСЕНЬ

Мамо, погледни ружката вече прецъвтѣла—
Розитъ за сетенъ пѣтъ цвѣтятъ;
Тревната навсѣкѣде пожелѣтъла
И блѣтитъ птици къмъ югъ летятъ.

Погледни какъ капятъ листята
И облаци надъ пасъ висятъ.
Есенята погребва вече цвѣтята
И мъртви тѣ предъ насъ лежатъ.

Афродита Я. Пулева
уч. IV отд. Нѣмското уще — София

СТАРТО УЧИЛИЩЕ

Този годнина азъ напуснахъ старото си училище. Напуснахъ го, и то следъ толкова години, следъ толкова хубаво прекарани дни въ него. Но трѣбваше.

И сега си спомнямъ, какъ щѣше да се прѣнесе сърцето ми отъ мѣка, когато се раздѣляхъ отъ другарчетата си.

А учителитъ! О, тѣ бѣха толкова добри! Много нѣща научихъ азъ отъ тѣхъ. Да, много! И ще ги помия, — никога нѣма да ги забравя.

Но сега съмъ далече отъ всички. Тѣжно ми е. Искан ми се да литна, да влѣзъ въ класната стая и да седна на предниия си чинъ...

Презъ умотъ ми минаватъ, спомени, хубави спомени. Отъ всички! Азъ вѣчно ще ги помия!

Ал. Цв. Геровъ
уч. III прег. кл. въ XIV прогим. София

ЕМИНЕ

ВЕДНАЖЪ съ моя другаръ решихме да идемъ на нощъ Емине.

На другия день времето бѣше облачно. Азъ не искахъ да трѣгна, понеже ме бѣше страхъ отъ дъждъ, но другарътъ ми настояваше, като ме утѣряваше, че нѣма да вали. Тръгнахме по шосето за Бургасъ. Отначало то бѣше хубаво, но после се преврѣна въ обикновенъ междуселски пѣтъ. Стигаме малката Гюзикенска гора. Следъ нея на седемъ километра отъ Гюзикенъ се намира изселеното село поради малария, преди Балканската война, Херакли. Останала е само черквата, която е полусъборена.

Продължихме пѣтъ си къмъ Емине. Следъ излизане отъ гората, надалечъ около 10 км., се вижда с. Бания. Следъ единъ часъ пѣтъ бѣхме въ Емине. Това е едно интересно село — 50, пѣтъни къщи, а 75 празни. Празнитѣ къщи сж на изселени гърци и не заети отъ други. Новозаселениѣ българи-македонци отказали да живеятъ въ тѣ къщи.

Следъ обѣдъ отиваме на фара. Той е на два километра далечъ отъ селото, на брѣга на морето. Тамъ бѣше чиновника на фара. Фарътъ е останалъ отъ турско време. Поради това има полумесеиъ и звезда. До морето се издига наоколо 100 метра брѣгътъ, като стена. Слизаме до морето на последния изобленъ отъ водата камъкъ. Този камъкъ е най-източната точка на Балканския полуостровъ. Изкачихме се на брѣга. Отъ тукъ се вижда голѣмия Бургаски заливъ и градоветъ: Анхиало, Бургасъ и Созополъ.

Просторътъ на морето не се обхваща отъ окоото. Другарътъ ми ме заведе при срутения манастиръ, въ съседство съ изоставената селска гръцка църква.

Върѣхме покрай запустѣли доза и слѣногледни.

Манастирътъ е билъ голѣма постройка. Морето отдавна подпопава основитѣ му и въ недалечно бъдеще ще го погълне. Сега стѣрчатъ само крайнитѣ му зидове. Отъ манастира ни посрещнаха единъ смокъ и пепеляника. Черни облаци се зададохъ откъмъ западъ, задъ височинитѣ на Хемусъ (Стара пл.). А подъ насъ, на 100 метра, морето почна силно да бучи, като предвѣстиваше силенъ дъждъ. Опасността отъ дъжда ни прати въ село.

Емине, на което българското име не знамъ, е най-високата българска наблюдателница къмъ морето. Трѣбва всички българи да погледнатъ поне веднажъ отъ тука морето. На връщане дъждътъ ни намокри толкова, че трѣбваше цяла нощъ да се сушимъ.

Алеко Голѣмановъ
уч. III кл. I осн. уще — София

МАЛКИЯТЪ КРАДЕЦЪ

По картинитѣ въ кн. I на „Поточе“

— ЛОШО момче е този Иванчо!

— Да, много е лошо! Вчера ми открадна моливчето! Хемъ го видѣхъ, но не искахъ да го обадя на господарята. Ще го бие!

— А на мене ми азе гуната. Взе я да си услужа, а още не ми е върналъ! Така ще си остане.

— Оставте това, ами отдѣленето ще ни развали. Този разговоръ се водѣше между ученицитѣ отъ III отдѣление. И, наистина, Иванчо, за когото признавахъ, бѣше лошо момче. Крадѣше! Често пѣтъ майка му го съветваше, учеше го, но нищо не помагаше. Като че ли безъ да открадне той не можеше да живѣе.

ДНЕСЪ Иванчо напусна рано училището.

Изпѣдиха го. Пакъ бѣше открадналъ нѣщо. Той реши да не си отива въ къщи, а трѣгна да се разоходи изъ една пуста улица. Когато минаваше покрай Кольови, Иванчо се спрѣ. Хрумна му нѣщо лошо. Той влѣзъ въ съседния дворъ, поленичника азе една малка стѣла и я опрѣ до отворения прозорецъ на Кольовата къща.

— Ще му открадна новата пушка! — каза си той и се огледа. Никого нѣмаше. Иванчо бързо се понатери и се готвѣше да скочи въ стаята, когато една тежка ржка го хвана презъ кръста и го мушна въ единъ човалъ. Това бѣше хлѣбаря, който отъ отсрѣния прозорецъ видѣ всичко и реши да накаже този малъкъ крадецъ.

И тъй, вѣмѣсто да има пушка, Иванчо яде такъвъ бой, че отъ тогава никога вече не крадѣше и стана най-добриятъ ученикъ.

Алекс. Цв. Геровъ
уч. III а кл. XIV пр., София